

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XII

Reims, Frankrig ~ Château de Blasi ~ juni 1348

~En sen eftermiddag i juni omfavnedes begyndelsen på en malet solnedgang, mens brændende farvenuancer lagde sig over en døende himmel. Blasi stod med ansigtet presset fast mod en rude, mens han kiggede ud af Alsæs soveværelsesvindue ovenpå. Hans ånde kondenserede på det og skabte en uigennemsigtig glorie nær hans fulde skæg. I den stædige sommervarme, der hang i rummet, fulgte en svedperle hans tinding. Selv med de vansirende ar af udstenet og misfarvet kød, der løb langs hans ben, stod han uden hjælp og i ellers fremragende helbred. Et træbord stod ved siden af ham, der understøttede en støvet vase med papirblomster, som Renee havde givet Alsæ kun få dage før hans sidste engagement i Crécy. De lasede blomsterblade var bevis på sultne møl, der hængte på siden tørret ind i en bunket række mod bunden af vindueskarmen.

"De er som en række myrer. Hvem skal begrave dem alle?" mumlede Blasi; hans glasagtige øjne stirrede i det fjerne. På hovedvejen, der markerede begyndelsen på Blasi-egendommen, stod en stadig strøm af pestinficerede forbigående langs vejen. Fra Blasis høje og fjerne udsigtspunkt så han dem som en uendelig række af spøgelsesagtige insekter, der stadigt bevægede sig

driver ud af byen, før de forsvinder ud på landet. Unge og gamle, rige og fattige, mænd, kvinder og børn – alle sammen og udadtil bevægede de sig som de sidste skridt i en hel by, siden de var dømt til galgen. I masseflugten gik de fleste af dem til fods og bar det lille, de kunne. Andre, der knap nok kunne bære sig selv, snublede frem som den vandrende død. Lejlighedsvis skar overlæssede hestevogne gennem midten af den nordligt drivende kolonne, deres hjul knap nok langs dages døde lig, der spredte sig langs vejkanten. Blasi tørrede tågen af ruden. "Hvor er der nok velsignet jord til at begrave en hel by – eller endda utallige byer? Det er et umådeligt vanvid; denne pest er det."

Alsae kaldte på ham over skulderen, og Blasi hørte en voksende spænding i hendes stemme. "Hvis de nærmer sig, så lad dem ikke komme ind, Francois. Vi kan ikke hjælpe dem. Fortæl mig, at Det skal du ikke!

"Jeg har sikret døre og vinduer," svarede Blasi tydeligt og holdt ansigtet presset mod ruden. "Vi er så sikre, som man kan forvente."

Der gik et øjeblik, før Alsae skældte ham ud: "Jeg bad dig om at forlade slottet! Vi er i alvorlig fare. For mit liv kan jeg ikke forstå, hvorfor jeg lod dig overbevise mig om det modsatte. Noget frygteligt vil ske. Kun et dårligt varsel, føler jeg!

Blasi nægtede at svare; i stedet studerede han den overbelastede vej.

"Vi har stadig tid, Francois! Hør mig – bag staldene er der en tilgroet sti gennem skoven. Renée trak ofte sin vogn igennem den. Vi kan læsse vognen og spænde din hest for –"

Blasi afbrød hende. "Det er for sent, Alsae."

"Det er det ikke! Og hvis Michael skulle dø for din stædighed – kan du så udholde en sådan et kors? Kan du, Jean-Francois Blasi?"

"Han er i sikkerhed," sagde Blasi. "Og du er i sikkerhed. I vores tro skal det nok gå."

Alsae sukkede og mumlede: "Kun hvis Herren tillader det; og jeg håber, at Han vil."

Blasi nikkede. "Det skal han."

"Desuden, Francois; jeg ønsker ikke, at du i hemmelighed fortæller Michael, at han vil ride på den uregerlige hest. Du burde have beholdt den anden, som jeg insisterede på."

Blasi rynkede panden og sænkede skuldrene. "Skal vi tænke over det igen?"

„Det må vi!“ udbrød hun. „Det må vi, hvis I skal holde på så mange hemmeligheder. Kan du ikke huske mig som din brors ivrige hustru og din nevøs kærlige mor?“

Har jeg ikke altid åbnet vores ydmyge hjem for dig? Har jeg ikke altid taget mig af dig i nødens stund? Jeg er ikke englænder, Francois, og jeg dræbte ikke dine brødre!”

Blasi snurrede rundt; hans øjne var røde og hævede. "Hvorfor skal du gøre mig så ondt? Hvad gør du?"

ønske fra mig, ellers?"

"Jeg vil have sandheden!" udbrød Alsae. "Jeg beder dig."

„Åh.“ Blasi sænkede hovedet og klukkede. „Kun sandheden?“

"Ja; jeg vil gerne høre Jean-Francois fortælle mig hele sandheden, som kardinal Blasi har holdt skjult for mig. Kan han opfylde denne ene ydmyge anmodning for mig?"

Blasi gennemsøgte værelset, mens han betragtede hendes ligefremme, men tilsyneladende umulige anmodning, men ingen af soveværelsesarmaturerne kunne få nok af hans blik til at afvise hende.

et ivrigt blik. Han bed sig i læben, sænkede skuldrene og sukkede tungt. "Hvis du insisterer, så skal jeg fortælle alt." Han vendte ryggen til hende og stirrede ud af vinduet, før han fortsatte; "Og når du

finder sandheden ud af det, så håber jeg, at du kan finde et sted i dit hjerte, hvor du kan tilgive mig og måske forstå min oprindelige grund til ikke at være helt ærlig."

Alsae irettesatte ham. "Sandheden, Francois."

Blasi adlød. "Jamen så. Det begyndte i mit gemak, i min lejlighed på Château Rouge i Avignon, da jeg vågnede op til et højst uventet besøg." Han lænede sig op ad vindueskarmen og iagt tog de forbipasserendes stadige fremmarch, mens han bekendte alt – sin heldige mulighed for at se Jacques ånd – den vanskelige indtrængen i de apokryfe skrifter – opdagelsen af portsten gemt af Pavestolen – kong Filip og pave Clemens, og en pavelig plan, der omfattede et lån – af kaptajn Bourne og abbed Vonig, og hans besværlige ophold på Gardiens Abbey – den endelige åbning af portstenen – og hans frygtelige kvæstelser og hans snævre flugt fra klosteret på kaptajnens hest. Og gennem hele Blasis udtrykte erindring afbrød Alsae ham ikke. Afslutningsvis vendte Blasi sig om og sagde: "Der har du det. Alt sammen, Alsae."

Alsae pegede med en rystende finger mod bordet ved siden af ham. "De gamle papirer derovre; er det de sider, du taler om?"

Blasi flyttede sig væk fra bordet og nikkede skyldbetyngt, mens han indrømmede: "De fleste af dem; andre gik tabt i vinden." Han vendte sig væk og vendte sin opmærksomhed tilbage til den overfyldte

vej. Han sukkede. „Der er ikke mere at fortælle, Alsae. Tilgiv mig venligst, at jeg ikke har afsløret det før nu.“

Blasi spidsede kæber og stivnede i forventning om en hård irettesættelse, men kun en gravlignende stilhed sænkede sig mellem dem.

Endelig fjernede Alsae den vedvarende stilhed med fornyet kraft. "Jeg kan ikke høre Michael! Måske er han udenfor – sammen med dem. Francois!"

„Du skal ikke bekymre dig; han hviler,“ beroligede Blasi hende, „så tryk som han kan være.“ Han fortsatte med at kigge ud af vinduet, vendte blikket en smule og kiggede på et gammelt poppeltræ med dets vidt udbredte grene.

"Fantastisk," svarede hun med en mere afslappet stemme, måske endda med et strejf af humor. "Francois, han har været en lille sprite hele dagen – slidt mig op til knoglerne. Så meget humør i ham – ligesom sin far. Han skal en dag vinde hjertet af en heldig dame som mig. Og ve den kvinde, der besvimer af hans charme."

Blasi kvæles; en ny tåre løber ned ad hans kind og forsvandt ind i hans skæg. "Vi er i sikkerhed," svarede han, mens han stirrede under poppeltræet på en lille træmarkør med en jordhøj foran. Han havde først begravet drengen dagen før.

Alsaes tilstod sin egen tilståelse: "Jeg har noget at dele med dig, og jeg skal også være ærlig. Mens du sov, gik jeg til bageren efter frisk brød. Du må hellere være sulten; din tallerken er overfyldt. Og du kan blive glad for at vide, at din bror skal spise middag med os." Hun klukkede. "Og denne gang gav han sit ord på, at han ankommer før solnedgang. Åh, hør! Han kommer allerede nu. Renee!" Alsaes sukkede dybt.

"Du skal hvile dig. Jeg skal nok hente mad, vand og rent sengetøj," svarede Blasi, mens han rullede sig væk fra vinduet. Hans øjne faldt på Alsaes, der lå sammensunken ud over sengekanten og gennemblødt af sved. Hendes fine, opadvendte arm strakte sig forbi madrassen, svævende i luften, som om hun rakte ud efter noget eller nogen usynligt. Hendes fingerspidser var sorte; hendes smilende læber, mørke og tørre, og hendes glasagtige blik lå ikke rettet mod andet end måske en fold i loftet.

Den følgende dag arbejdede Blasi under det gamle poppeltræ, mellem friske jordbunker, og spredte skovlefulde jord over Alsaes grav og dækkede hans sidste slægtning af den engang fremtrædende Blasi-slægt. Han stak spaden i jorden og lod foden løbe hen over knækkede rødder, da han opdagede en overlæst vogn parkeret ved slottets hovedindgang. Blasi beskyttede sine øjne mod et solskin for bedre at kunne inspicere den ubudne person. Med en baggrund af syge forbigående forblev kusken parkeret og betragtede ham som måske en uforbeholden voyeur. En strimmel stof snoede sig helt om hans hoved, bortset fra et nøgent område, der blot tilbød en mørk sprække, hvor et par øjne ellers ville være. Han kunne have lignet en mumie med en bredskygget hat. Kusken sad i middagssolen med en lang frakke draperet over sig. Med sit ildevarslende udseende og ansigtsløse ansigt kunne Blasi, hvis han ikke åbent havde afsløret sig selv i dagens lys, have forestillet sig ham som Døden selv, parkeret på en ligvogn. Men da den udadtil ejendommelige tilskuer ikke viste tegn på yderligere fremrykning, afviste Blasi ham og rettede sin opmærksomhed mod mere alvorlige og presserende bekymringer.

Kardinalen tog en flaske med lagret eddike fra træets fod og stænkede dens frisk indviede indhold over Alsaes grav, mens han gentog det, som Michael naivt havde sagt.

anses for at være: de andre ord. Endelig, da hans ord var fuldført, knælede Blasi nær foden af hendes grund og afsluttede sin bøn med en afskedshilsen; "Gå med Gud i Kristus, Alsae Blasi; kærlig hustru til Renee Blasi; omsorgsfuld mor til Michael Blasi. Amen." Han markerede sig i korsets tegn og bøjede sig i stille respekt – og tilbageblik . Og i det hængende øjeblik; i fraværet af fuglesang; i den monotone hvæsen af sommergræshopper; i dagens kløende og svimlende hede, i gryende gryende tilstand; og i den foruroligende åbenbaring af, at enhver udtrykt bøn om tilgivelse for evigt ville falde for døve ører, græd Blasi. Han sank ned på knæ og faldt oven på højen, mens han rivede nævefulde jord sammen i klemte klumper, som om, af en eller anden guddommelige midler, en mere fast forståelse af øjeblikket kan hjælpe med at presse Alsae ud af hendes terminale tilstand. Der, under poppeltræet, mellem snavsede hænder og hvæsende hulk, vandede en strøm af skrig jorden. Og der, under poppeltræet, forguede Blasi sine skuffelsers lækkerier, mens han underholdt en overvældende tomhed og druknede sig selv i en nidkær blanding af efterklogskab og sorg.

"God eftermiddag, Monsieur!" Det uventede kald fik Blasi til at ryste og trække ham brat tilbage. at ræsonnere. Han sprang op og snurrede rundt som en intetanende forbryder, mens han tørrede øjnene for at opdage den kommende kusk og hans gyngevogn. Den fremmede tog sin hat af, rullede klædet ud om hovedet og pillede den lange frakke af. Han afslørede sig selv som en midaldrende mand med et hult ansigt og et tykt skæg. Løjnefaldende mørke rande under øjnene antydede, at han var en træt rejsende. I langsom nærme sig vinkede kusken en imødekomende hånd. *"Comment allez-vous?"*

Blasi befalede ham og løftede en standsende hånd: "Arrestér din hest!" Han skyndte sig frem fra under træet og steg til side ind i lysningen. "Kom ikke længere!" Kusken stoppede øjeblikkeligt, og hans hest protesterede med flere nik mod de stramme tøjler. Blasi pegede på slottet, mens han råbte til ham: "Herren af denne herregård kommanderer en hær! Gå straks, eller blev dræbt af hans hånd!"

„Je m' appelle, Jean Labatut,“ råbte vognmanden og præsenterede sig selv; „Jeg er en fremtrædende købmand fra Marseille. Tilgiv mig, at jeg forstyrrer herregårdens herre; men jeg ville sætte stor pris på en audiens hos ham, hvis jeg må være beæret.“ Han tørrede sin pande mod ærmet. „De har mit herreord på, at jeg ikke bringer nogen ond vilje – kun mine bønner og et løfte om gode intentioner, som han måske vil sætte stor pris på i disse urolige dage.“

Blasi nærmede sig vognen og betragtede ham granskende. "Gør dine gode intentioner kendt."

Manden fik et hosteanfald, nikkede blot og pegede med en pegefinger mod

foden af poppeltræet, før han fik et hæst svar: "I forbereder friske grave." Han slugte hårdt og rømmede sig. "Det er *indviet* jord, ikke sandt?"

"*Det er sådan,*" , bekræftede Blasi.

"Velsignet på *rette måde* – af en præst?"

"*Det var så,*" "" bekræftede han igen.

Manden snøftede og studerede omhyggeligt grunden, som om han ledte efter noget bestemt for ham. "Og hvor stor en del af denne grund er indviet?" Hans øjne faldt tilbage til træet, og han betragtede det fra dets højeste grene til dets rødder.

"*Nok; hvad søger du?*"

"Hvis herren tillader det, ønsker jeg at bytte med ham, en simpel tjeneste for alle mine varer."

Blasi kastede et glimt af slottets indgang. "Han taler ikke til nogen, undtagen mig. Fortæl mig om dit forslag, så skal jeg straks overbringe det."

"Ja. Jeg vil gerne – hvis herren er villig –" Manden skar en grimasse og kløede sig på sin sjukskede hud. skæg, mens han overvejede, hvordan han bedst kunne præsentere sin gode intention.

"Vær venlig at informere ham om, at en købmand er ankommet med en købmandsvogn fyldt nok med varer til at forsyne hele hans gods i flere sæsoner." Han kiggede over

skulderen og scannede sine varer, før han gennemgik sin inventarliste som enhver effektiv købmand, finlipet af mange års snu handel; "Jeg har frisk korn, tørret frugt, saltkød og

konfekt. Jeg har lampeolie, duftende pulver, balsam, stof, læder og medicin. Jeg har et

rigeligt lager af salt og alle slags hærdende og helbredende krydderier. Jeg har kogejern, porcelænsstykke

Serveringsfade af sølv og guld, egnede til enhver adelig bolig. Derudover har jeg en uaftappet tønde

med den fineste vin i hele Frankrig." Han vendte sig om, så Blasi lige ind i øjnene, nikkede og gav en

givende hånd over sin hest og vogn, mens han højtideligt sagde: "Og denne fine hest og robuste vogn er

også en del af min byttehandel, hvis herren er villig. Fortæl ham venligst – alt dette skal jeg give ham,

hvis han giver mig blot et simpelt

anmodning."

Selv i sin knap så præsentable tilstand udviste købmanden en så perfekt fremtoning, at den indfangede koncentrationen hos en lige så listig kardinal.

Blasi undersøgte hestens ben, tænder og øjne og fandt ud af, at dyret var en fin ung, muskuløs hest med en pletfri pels, der syntes at kaste et karmosinrødt skær mod et skær af solskin. Han kneb øjnene sammen, mistanken spirede indeni. "Og hvad, mon denne simple anmodning er?"

Manden flyttede sig i sin vogn. Han rømmede sig og sagde: "Pesten har mig. Men til gengæld for alt, hvad jeg ejer, beder jeg blot om at få tildelt et stykke hellig jord til en ordentlig begravelse."

Blasi trak sig flere skridt tilbage og foldede fingrene foran sig, idet han overvejede det usædvanlige

anmodning. Han kastede blikke mellem poppelgravene og den syge købmand, før han forsøgte at afvise den plagede fremmedes forslag. "Jeg tror ikke længere—"

Manden afbrød: "Jeg beder dig!" Han pegede mod bagsiden af grunden. "Jeg kan blive uden for slottet, i vognen; derovre og nær skovgrænsen. Jeg behøver slet ingen pleje." Han duppede en klud mod halsen og fortsatte sin bøn: "Min tid er kort; måske en dag mere, og jeg vil ikke være yderligere byrde. Jeg beder ikke engang om en sten at markere mig med - kun en grund på hellig jord."

Blasi inspicerede grundigt købmandens vogn, som bar en imponerende last og så ud til at være stærkt modificeret i forhold til et originalt design. Talrige lodrette planker stod høje, fastgjort til alle sider, alle med metalbeslag, hvorfra et net af reb gik imellem og gennem den høje stak af tætpakkede forsyninger, der var stuvet inde i vognen. Han undrede sig over, hvordan vognens hjul var i stand til at bære en sådan vægt, og bemærkede den usædvanlige bredde. Blasis øjne faldt på den øverste kant af en miniature vintønde, der syntes at titte ud på ham bag en bunke jutesække. Han tog en dyb indånding og kiggede over skulderen, forbi slottets bagside, over en tæt mark med ukrudt og til en fjernere række skove, der markerede den mørkere grænse for godsets grund. Han vendte sig tilbage til manden og kiggede hans ansigt i et godt lys, idet han fornemmede købmandens tilbud som ægte. Døden syntes trods alt at have gjort krav på sin plads, selv fuldstændig moden og fyldt med mandens angstfyldte blik. Blasi kendte tegnene og mærket – en umiskendelig aura af skæbne, dødelighed og holistisk ubemærkethed forbandede udadtil mandens tilstedeværelse som en dvælende sort stråleglans.

Kardinalen vinkede ham frem, da han vendte tilbage til det gamle træ. "Flyt din vogn hen til skovkanten." Han hentede sin skovl og gik med lange skridt mod slottets bagindgang, mens han råbte: "Bliv der, indtil jeg vender tilbage med svar." Kusken adlød og skilte et hav af ukrudt, mens han forsigtigt styrede sin vogn gennem en mark med høje brune stokke, der knasede under hjulene.

Blasi gik ind i slottet og trådte ind i pejse- og køkkenområdet; han stillede skovlen i hjørnet, før han lukkede døren. Han rejste sig og gned den grynede sved af nakken og ignorerede den vedvarende stank af opkast og galde, der opslugte ham, da

Han overvejede, hvad han skulle stille op med sin nye dødslejegæst – en der ejede nok last til at forsyne ham med rigelige reserver til de kommende vintermåneder.

Blasi vidste, at med pesten, der nu hærgede den nærliggende by Reims, bar manden på sin vogn måske flere forsyninger end dem, der fandtes i alle byens butikker.

Alligevel, selv med stor opmærksomhed på fornuften og med alt, hvad købmanden havde lovet

ham, stod vinfadet først i hans tanker som en fristende eliksir, hvilket Blasi følte var en fast bestanddel af hans midlertidige tilværelse, hvis han skulle drukne de plagende minder om Michael og Alsa. Mere end mad eller livet selv var vinen nok til at dulme hans skyldfølelse – til at dæmpe hans samvittighed, om end bare for en kort periode.

Han stønnede og sparkede gennem spredt affald, da han nærmede sig et stribet vindue. Han vinkede med hånden gennem en sværm af blå og grønne fluer, kiggede gennem det snavsede glas og kiggede ud over den stråbeklædte mark for at se den øverste del af købmandens last, der nu var placeret nær den bagerste skovlinje. En skikkelse bevægede sig, og Blasi opdagede manden, der nu stod højt oppe i sin vogn og kiggede sig omkring, tilsyneladende inspicerende den tilgroede grund. Blasi smiskede, før han henvendte sig til købmanden med en hvisken og en højbrystet opførsel: "Åh, døende mand; kan du ikke fornemme dens almagt" " i hvert åndedrag du tager? Det er overalt - en angreb af voksende forfald i hver bevægelse vi foretager os. Døden er udødelig - livets kerne, der skal overleve os alle." Han klukkede som en dranker og snublede væk fra vinduet.

Blasi stirrede på det rodede gulv, mens hans smil forsvandt bag den gradvise hårdhed i hans ansigt. Hans øjenbryn faldt, mens hans kæbe spændtes, og hans ene gode øje brændte et hul gennem fliserne. Først da blev han opmærksom på den harske lugt, der gennemsyrede rummet omkring ham. Og først da bemærkede han den maleriske udstilling og stillebenpræsentation, der centrerede rummet - et stort, rått tilhugget bord og dets grafiske indhold. Bordet fremstod som et velbrugt offeralter med bunker af snavset linned, der væltede ud over dets top og sider. Blodpletter og andre kropslige udskillelser hærdede klædet til stive lag af uregelmæssig form. Midt i dem lå en skorpet trævaskeskumme som bevis på hans ivrige bestræbelser på at bade og vaske feberen væk. Fluer legede på kanten, og Blasi kneb læberne sammen og stirrede på det primitive skue.

„Nej!“ udbrød han, mens han pløjede sig gennem skraldet. „Du skal aldrig—“ Blasi greb fat i bordkanten og løftede sig, så skålen væltede sidelæns, mens gulvet klaprede. Flueskyer steg op, og rummet faldt til ro i en jævn summen. **"Aldrig!"** Han sprang baglæns og gennemsøgte febrilsk vægge og loft i rummet, som om han ville lede efter noget bestemt. Blasi slog armene vidt ud og drejede rundt i cirkler, mens han lo og skreg til hele indhegningen: "Se på mig! Jeg er her stadig! I har ikke gjort noget! I må ikke røre mig! I frygter mig! I skal aldrig—" Blasi slog efter fluerne, viftede med hænderne om hovedet og mistede fodfæste i skraldet. Han slog sin krone i gulvet med så stor kraft, at hans tanker vaklede. Og han lå stille som en død mand, mindet om Michaels stemme hjemsøgte hans væsen: 'Jeg er

"Jeg skal være en engel og have vinger – og flyve – virkelig, virkelig hurtigt – så Djævelen ikke kan fange mig!" stønnede Blasi og åbnede øjnene for at opdage sin hånd ved siden af sit ansigt, en flue, der sad på toppen af en skrabet kno. Et øjeblik lå han på fliserne og så insektet gnide sine ben mod hinanden, dets overdimensionerede karmosinrøde øjne stirre tilbage på ham. Så lettede det og cirklede foran hans ansigt, mens Michaels stemme fortsatte i hans tanker: "Som 'Det her, onkel Francois! Som vinden? Kan du se, hvor hurtig jeg er?'" Fluen faldt kort på Blasis ansigt, mens han undersøgte sporet af en ny tåre, der dryppede fra spidsen af hans næse.

Under en susen af fluer, der lå i ødemarken på den engang så eftertragtede og særegne Blasi-ejendom, trak kardinalen sig tilbage til de yderste afkroge af sit sind, og til en region fuldstændig afkoblet fra tid og rum – til et sted, hvor dystrehed, afsky og forvirring kunne blande sig med forvrængede minder og foruroligende drømme og manifestere en udadtil uhyrlig og unaturligt sammensmeltet tilstand af syg selvtilfredshed, grotesk kynisme og unaturlige sammenblandinger af absurd uforenelige erindringer og refleksioner, der tilsammen var opstået og smedet fra en rolig, sort dam af yderlig vanvid. Der var ingen skarp ... lyd der mindede om revner i træ eller knust glas – ikke engang et strejf af et *bump*, *dunk*, *flænge* eller *en klirren*, der kunne indikere en ting, der gik i stykker. Der var absolut intet andet end en ubrudt stilhed; alligevel, i stilheden af den dødsstille og rene tilstand af transcendens, gled Blasis sind ud af syne, om end bare i små grader.

Kardinalens opførsel ændrede sig fuldstændigt, da han klukkede og satte sig oprejst på gulvet. Han pressede sit vilde hår tilbage på plads og gennemsøgte rummets vægge, hans øjne glasagtige og rullende som en drankers. Han nikkede smilende. "Jeg forstår." Han rejste sig og slog snavset af sine bukseben. "Det gør jeg sandelig," svarede han, smed hænderne i siden og fortsatte med at henvende sig til væggene. "I tog dem fra mig, fordi I ville torturere mig med et meget *intimt* tab - og beskytte mig mod virkningerne af denne verdslige pest, når alle andre bukkes under for den, fordi I ønsker at holde mig i live, så jeg kan give jer et langt liv i sorg, som I for evigt vil være nær af." Han afviste væggene med en gnaven vink og samlede sig. "Forsvind fra mig - Åh, Død og Dyster Fortvivlelse - jeg har en *sand* gæst, der venter i kulissen, om end bare for en kort periode." Han

rettede på sit tøj, tjekkede sig selv som enhver pæn og ordentlig dignitar, der forventede et audiens, og trådte ud af slottet med et diskret grin, højt øjenbryn og en løftet hage.

Blasi gik gennem det høje ukrudt og stoppede midt imellem det, råbte til købmanden og gestikulerede ham om at komme nærmere. "Bring dig selv og din vogn til slottets bagindgang! Herremanden accepterer dit tilbud - vinen og provianten i bytte for kost, logi og en ordentlig begravelse!"

Købmanden rystede på hovedet. "Det er bedst, at jeg bliver her, for at ikke herren skal bringe pesten over sit hus!" Blasi så ham klatre ned fra vognen og forsvinde i sukkerrørsmarken, kun hans stemme markerede retningen af hans opholdssted, mens han fortsatte: "Hvis herren ønsker det, kan jeg blive under disse træer, mens hans soldater lægger vognen af!"

"Han ønsker det *ikke*," udbrød Blasi, vinkede ham frem med en velkommen hånd og tilføjede:

"Hverken det dvælende hjem søg eller den umiddelbare Dødshånd er af presserende betydning for husets herre, *Accueillir, Monsieur Labatut!*"

Bortset fra hvæsende fårekylinger faldt der en kort stilhed over marken, før købmanden spurgte Blasi:

"Er han også ved at dø?"

"Det er han ikke. Kom nu med dig selv og din vogn, og først da skal han opfylde din anmodning." Hen over ukrudtet så Blasi manden klatre op i sin vogn og styre den hen imod sig.

"Har mesteren en præst i sit hus?"

"Det gør han, for en periode, og han skal nok tage sig af dine behov." Blasi vinkede ham mod slottet, da han vendte tilbage til bagindgangen.

"Er du den præst?"

Blasi råbte over skulderen uden at tøve et skridt. "Som du måske har fornemmet, jeg formiddag. Indvielse, syndsforladelse og sidste ritualer synes at være noget, jeg optager i disse dage. Kom! Jeg har et tomt rum og tørster efter vin."

Købmanden parkerede sin vogn ved siden af indgangen, og de to mænd begyndte at læsse af og stable indholdet i køkkenet på herregården. Da de havde flyttet næsten alle provianterne ind i huset, gled købmanden en sæk korn af skulderen og placerede den oven på en lignende sæk, som Blasi også havde stablet. Købmanden fnøs og klagede med et tungt åndedrag, mens han lænede sig op ad det væltede bord; "Jeg forstod ikke, at min aflæsning af min egen vogn var en del af byttehandelen." Han betragtede de indre indgange, der førte længere ind i huset og ovenpå. Han sukkede, tørrede sved af panden og spurgte Blasi: "Hvor er herrens mænd? Det er absurd; sover de? Jeg dør, mens jeg flytter disse provianter for at holde dem i live." Han rystede på hovedet og krympede sig. "Og hvad foregår her? Stanken - affaldet - hvordan tillader herren -"

Købmanden scannede det fluebeklædte, snavsede linned og vendte sig mod Blasi, mens han studerede ham. "Døden var her. Du er den eneste overlevende på slottet, ikke sandt?"

Blasi henvendte sig til ham, lænede sig op ad bordet og rystede på hovedet. Han så direkte på købmanden og smilede. "Døden har forladt dette sted. Og sandheden er, at der ikke er nogen soldater; men mesteren er her."

"Jeg hører ingen hoste eller nys – intet tegn på liv, bortset fra disse irriterende fluer," afviste han,

mens han knyttede læberne sammen og viftede afvisende med hånden foran sig. "Er du den mester?" Blasi klukkede. "Som mig selv kan jeg kun undre mig over at være så fremtrædende og uhåndgribelig." Han så sig omkring i rummet med et iscenesat udtryk af alvorlig mistænksomhed, mens han hviskede til købmanden: "Herren lytter til os selv nu."

Manden kneb øjnene sammen, før han gennemsøgte rummet og talte højt nok til, at hans stemme kunne bære: "I mine år har jeg gået åbenlyst i selskab med konger og deres." vasaller." Han støttede hænderne i hofterne og henvendte sig til væggene; „Jeg er Jean-Baptiste Labatut, Mestermægler af østlige importvarer.“ Da han ikke hørte noget svar på sin selvpræsentation, spurgte han Blasi med kun en hvisken: „Hvis mesteren er så fremtrædende, som du siger, har han så måske et navn, som jeg kender det under?“ Han lænede sig tættere på. „Hans titel?“ Blasi klappede manden på skulderen. "Åh, alle kender ham. Og snart skal du have audiens hos ham. Som med alle hans selskab, formoder jeg, at han venter på dit med oprigtig forventning. Nu til vinen; skal vi?" Han ansporede manden i bevægelse, og de trådte ud af slottet.

Kardinalen rundede vognen og inspicerede et svagt insignier på vintønden, da købmanden nærmede sig ham. "Hvorfor skal selv hans titel være så hemmelig, at du ikke engang kan hviske den til mig?"

Blasi trak på skuldrene. "Det er ingen hemmelighed. Mesteren har mange navne, men hans sande navn er Døden." Han vendte sin opmærksomhed tilbage til tønden og tilføjede: "Et ret almindeligt, men alligevel ædelt navn – hvad synes du?"

Købmanden blev bleg og trådte tilbage. "Jeg synes, at præsten vælger sine ord med meget dårlig smag, i betragtning af min tilstand."

"Jeg mener jer ikke ondt," svarede Blasi, før han pegede på de to grave under træet. "Ligesom jeg heller ikke mener dem nogen respektløshed. Jeg ser kun det, jeg ikke kan lade være med at være vidne til. Sandelig, jeg ville ikke ønske at se noget under det træ; men jeg ser grave. Jeg ville hellere end at have vidst, at mine brødre faldt tappert ved Bethany i stedet for Crecy, og derefter opdage, at de var opstået fra de døde; men jeg ser kun deres ansigter i mine drømme. Jeg ville ikke ønske at se noget rejse på Reims' veje; men byen er travlt optaget af at dø - dig inklusive, og jeg må nu begrave en anden."

Og jeg ville gerne hvile mine trætte ben og nippe til noget vin; men her er vi så, i dagens brændende hede, med vintønden stadig i vognen og underholder den herre, jeg så desperat foragter: Døden." Blasi pustede og klatrede op i vognen.

Labatut fulgte efter ham og spurgte: "Er dine brødre under træet?"

"Nej. Døden er under træet – den er overalt. Herren har selv gjort krav på mig – jeg er også død." stønnede Blasi og vippede tøndens forsigtigt om på siden, mens han instruerede

købmanden om forsigtigt at flytte tøndene; "Nu skal vi være forsigtige med hende, for at hun ikke slipper væk fra os." Pludselig rykkede hesten til, flyttede vognen og fik købmanden til at falde mod tøndene. Beholderen rullede mod bagenden af vognen, da Blasi kravlede hen over ham og forhindrede den i at styrte ned på jorden. Han holdt tøndene på plads, indtil vinen havde lagt sig indeni. "Forsigtigt, sagde jeg! Du træder som en ko!" Han stirrede ind i købmandens ynkelige ansigt, før han hvilede hovedet oven på tøndene. Så tog han en dyb indånding. "Måske mistede jeg forstanden for øjeblikket. Tilgiv mig, Jean-Baptiste. Det er kun min bekymring; at dette er vin er noget særligt, som du nævnte."

Købmanden tørrede sveden af øjnene og kravlede hen mod bagenden af vognen, mens han sagde: "Det er den fineste vin i hele Frankrig." Han stoppede ved siden af Blasi, satte et smil på og hviskede: "Og jeg er også vidne til noget – at en død præst lider af en frygtelig tørst efter sin særlige vin. Må vi gøre ham det?" Blasi nikkede.

De to mænd arbejdede med tøndene og placerede et par landingsplanker op mod vognen for at aflæsse den.

Labatut justerede hældningen på et af brædderne og undertrykte en hoste. "Du ved, at pesten har ramt mig, men du holder dig ikke på afstand. Det ser ud til, at Herren har velsignet dig, ikke sandt?"

Blasi stod stille. Han klædede sig i skægget og overvejede, mens han kort undersøgte sin finger, før han nikkede. "Det ser sådan ud. Og som jeg var vidne til for bare et øjeblik siden, en lille engel faldt ned på min hånd og fortalte alt." Han lænede sig op ad bagenden af vognen og pillede ved en skrammer på sin kno. "Så blev det klart for mig, at vanskelige spørgsmål ikke har vanskelige svar, men simple. De virker kun vanskelige, fordi de er ikke en del af, hvad vi forventer af et svar. Derfor dikterer vores forventninger ofte, hvad vi vil acceptere som troværdige svar på vores spørgsmål. Forstår du mig?"

"Øh, nej, det gør jeg ikke," indrømmede købmanden. "Jeg stillede bare et simpelt spørgsmål. Hvorfor dør du ikke, ligesom alle omkring dig?"

Blasi trådte væk fra vognen og lo, mens han rakte hænderne ud i en præsentation. "Ser du? Selv du kan ikke se svaret på dit spørgsmål, fordi du ikke kan se fortiden" hvad du forventer at se."

Labatut rynkede panden. "Jeg kan se, at enten øver du dig i at tale i ring, eller også ønsker du ikke at svare mig, eller også er der noget galt med dig."

„Åh!“ råbte Blasi og pegede med fingeren i luften. „Du besvarede dit eget spørgsmål, selvom du nægter at acceptere det som et svar.“

Købmanden fnøs og lænede sig op ad vognen. "Hvad er så sandheden? At du nægter at svare mig?"

„Nej, den sidste del er sandheden – at der er noget galt med mig.“ Blasi kneb læberne sammen og krympede sig, før han fortsatte. „Da du spurgte mig, hvorfor jeg ikke dør ligesom alle andre, forventede du, at jeg kunne dø. Kan du se, at du ikke kan se forbi min i live? Som jeg sagde til dig, dør jeg ikke, fordi jeg allerede er død.“ Han lo. „Den døde kan ikke dø – der er ingen anden død.“

Labatut rejste sig fra vognen. "Du laver ikke sjov. Du tror virkelig på det, du siger, ikke sandt?"

„Ser du? Svaret var trods alt ikke svært – bare anderledes end hvad du forventede.“ Blasi nikkede og blinkede.

Købmanden afviste Blasi og smurte svedskæret ud på sin urolige pande; "Dagen er kort. Jeg bliver svagere, og du har tydeligvis brug for noget at drikke. Vi har en tønde vin at flytte og en ordentlig begravelse at arrangere. Skal vi?"

Omhyggeligt lykkedes det de to mænd at flytte tønden ind i køkkenet og stille den oprejst i rummets inderste hjørne. Købmanden lænede sig over den og gispede tungt. Blasi sank sammen mod væggen og fik vejret. "Hvor er paladsets væbnere, når man har brug for dem?"

Købmanden kiggede op på ham. "Hvilke væbnere?"

Blasi rystede på hovedet og gned sig over skulderen. "Væbnere eller ej, vi flyttede den – vi har brug for den." "Vi? Du har brug for det."

Blasi trådte væk fra væggen, bøjede sig ned, løftede buksebenet og begyndte at fjerne en splint fra vintønden, som han følte lå ved siden af sit knæ. Han pillede ved såret, mens han talte. "Nej, min ven; den mest smertefulde del af døden er dens sidste time, og du skal tigge om denne vin, når den tid kommer."

Købmanden rynkede ansigtet sammen og rettede sig, mens han undersøgte det blotlagte ben med dets tykke, udhulede og dybt misfarvede hud.

Blasi plukkede splinten fra sit knæ, slikkede sin tommelfinger og tørrede en dråbe blod af. Han rejste sig og bemærkede købmandens udtryk af afsky. "Det var kun en splint – jeg skal leve." Blasi smilede.

"Det skal du sandelig," svarede købmanden, "mere end de fleste."

Blasis smil forsvandt. "Hvad mener du at sige?"

"Jeg mener, at du enten synes at være velsignet eller forbandet til at overleve resten af os." Købmanden pegede på sit ben. "Du viser mig forbrændinger, der ville have dræbt enhver anden mand." Og her er du, sammen med mig – med pesten ved din side – og du er mere plaget af en splint end af din død." Købmanden nikkede, mistanken bredte sig i hans ansigt. "Der er mere ved dig end dødelighed, ser det ud til. Hvem er du?"

Blasi smilede og løftede øjenbrynene, mens han lod som om, han var mystisk. "Måske er jeg velsignet af en engel?" Han beroligede købmanden med et klap på skulderen, før han

ledsagede ham op ad trappen. "Kun Herren ved, hvad der er bedst for os alle. Nu skal jeg sørge for, at du finder dig til rette. Du skal have det behageligt. I modsætning til tilstanden nedenunder, Soveværelset ovenpå er pænt og rent." Han klukkede. "Som helhed kunne dette sted ligne himmel og helvede, alt sammen samlet i ét hus." Købmanden forsøgte at stoppe på trappen og se på ham, men Blasi skubbede sig opad. "Ikke fortvivl. Som aftalt skal jeg tage mig af dig – og sørge for, at din begravelse bliver lige så passende som enhver fortjent Guds mands. For nu skal du hvile. Og vi skal forkæle os selv med god vin og selskab i aften."

Tiden gik, mens Blasi fandt sin døende gæst til rette og viste ham gæstfriheden i Alsaes soveværelse ovenpå. Således sov købmanden, mens han parkerede vognen ved staldene og passede sin nyerhvervede hest. Han fodrede og vandede dyret og fik det til sidst fastgjort i den sidste boks, der engang indeholdt den utæmmede sorte hest, som undslap. Flere timer gik, og under lanternelys og stjerner vendte han tilbage til slottet. Han tændte olielamper, tappede på fadet og vækkede sin udhvilede gæst med to bægre og nok vin i en trævaskebalje til at sende selv et par heste ind i en beruset døs.

Blasi satte vaskekummen og vinbægre oven på et natbord. "Du har sovet det meste af eftermiddagen. Hvordan har du det?"

Manden satte sig let ned på siden af sengen. "Som om han var blevet trampet ned af "Djævelen selv," stønnede han. Svedperler trillede ned ad hans ansigt. "Jeg drømte, at vi var "...gravede min grav. Alligevel mistede vi jorden. Jeg ledte efter min jord. Kære Gud."

Blasi så ham scanne rummet, som om han stadig ledte efter den. Så fik han øje på vaskekummen og bægrene. "Har du tappet vinen?"

„Ja. Skal vi?“ Blasi spillede vært, hentede begge de tomme bægre og rakte det ene til sin gæst.

„Måske om et øjeblik,“ gned manden sig i halsen og slugte hårdt, hans ansigt krøllede sig sammen, som om han havde smerte. Blasi satte begge bægre tilbage ved siden af vaskekummen og gik hen til vinduet. Han krydsede hænderne bag sig og stirrede ud på forvejen . Adskillige fjerne fakler bevægede sig i række, langsomt drev de i mørket, måske som en kolonne af dovne ildspøgelser, der vidnede om den fortsatte masseflugt fra Reims.

"Sagde du, at du hed Labatut?" spurgte Blasi.

Manden hostede og rømmede sig. "Jean Labatut."

„Jeg mener at huske det.“ Blasi snurrede rundt og stirrede på købmandens støvler. „Du sagde, at du kommer fra Marseille?“

"Marseille, ja."

"Sig mig, hvordan fik du fat i denne vin?" spurgte Blasi med et nik mod vaskekummen.

"

Jeg kommer fra Avignon, men oprindeligt fra Marseille. Jeg forlod Marseille, da pesten først kom.”

„Aha!“ Blasi knipsede med fingrene. „Du er Jean-Baptiste Labatut; købmanden fra Avignon, hvis butik lå overfor en smedje – nede ad gyden, der førte til Curia- kirkegården, ikke sandt?“

"Jeg—ja. Hvordan—"

Blasi trådte grinende tættere på sengen, mens han gned sit skæg, måske som om han ville opklare et mysterium. "Og jeres trofaste flåde af vognbude foretog rutinemæssige ture til havnen i Marseille, hvor de i hemmelighed byttede fade vin med de genovesiske handelsskibe i bytte for importvarer fra Kaffa med kurs mod Genova.”

"Har vi mødt hinanden før?" spurgte købmanden.

„Men ikke bare en hvilken som helst vin, vel at mærke.“ Blasi ignorerede hans spørgsmål og rystede med en pegende finger. „Himmelsk gæring fra den fineste frugt – disse fade kom direkte fra den store kælder i Hans Helligheds ydmyge bolig: Pavepaladset i Avignon.“ Blasi klukkede.

"Hvordan ved du det?" Købmanden flyttede sig på sengen og udtrykte udadtil en voksende uro.

Alligevel fortsatte kardinalen og understregede sin tale. "Jeg undrer mig over, hvordan det kunne ske, at genoveserne aldrig bemærkede de mange uoverensstemmelser, når de sammenlignede skibenes... optegnelser over, hvad de lossede. Og jeg undrer mig også over, hvordan paladsets inventarskrivere ikke bemærkede så mange manglende vinfade." Blasi udstrålede et tilfreds grin. "Fordi hverken en del af skibenes varer eller en del af de pavelige fade i første omgang skulle blive registreret som inventar.”

"Du er ikke præst. Hvem er du?" Købmanden stirrede på ham.

"Jeg er faktisk kardinal."

"Og jeg er en flyvende hest," spyttede manden.

Blasi lo. "Jeg genkendte et mærke på fadet, før vi flyttede det – det samme mærke, som jeg altid skar ind i siderne af vinfade og satte til side til jeres kurerer, så de kunne hente det. Jeg mærkede kun sæsonens bedste fade." Han nikkede. "Det ser ud til, at vi beviseligt var partnere i en periode. Det var en profitabel udveksling for os begge, ikke sandt? Det er måske en velsignelse, at vi endelig mødes ansigt til ansigt efter så mange år, men det er beklageligt under så alvorlige forhold."

"Deres Eminence? Kardinal Jean-Francois Blasi?" spurgte manden vantro.

Blasi løftede hænderne med håndfladerne udad. "Det er mig – din trofaste og tidligere vinleverandør, igen til din tjeneste."

Købmanden klukkede. "Nå, så ser det ud til, at du kender til en del af min tilståelse."

selv før jeg fortæller det." Han rystede på hovedet. "Og jeg har ofte spekuleret på, hvad denne kardinal gjorde med de importvarer, jeg byttede ham."

Blasi tog en langstænglet papirblomst op af en vase i nærheden og svarede ham med et højt øjenbryn: "Som du måske ved, er Kardinalkollegiet en gruppe af forskellige sind. Man må sikre sig andres loyale støtte en gang imellem – gaver og den slags. Som en "købmand, jeg går ud fra, at du måske forstår, hvad jeg mener," Blasi snurrede blomsten rundt og smiskede, og blinkede til ham.

Købmanden klukkede. "Du er ikke bedre end mig, hvad din rolle i det angår."

"Og jeg har aldrig påstået det samme. Men de dage er forbi, og vores gerninger er for længst begravet uden optegnelse. Og selv i dag bemærker hverken den glørværdige Hellige Stol eller den magistrale genovesiske adel noget, der ikke er gjort rede for – begge er vant til en overflod af... af alting." Kardinalen smilede svagt, mens han inspicerede blomstens papirblade med fingrene. "Sådan er den apatiske blindhed hos alle store autoriteter, ikke sandt?"

Blasi lugtede den lasede blomst og pustede støv af dens kronblade. "Alligevel ser det ud til, at en lignende ulykke har bedt os begge. Du er ikke længere den velhavende købmand, jeg samlede; og jeg er ikke længere den kloge kardinal, du huskede." Han kastede blomsten på gulvet og krydsede hænderne bag sig. Han rokkede på hælene. "Åh, men du kunne måske finde lidt morskab i, at en af dine smuglede genovesiske importvarer nu står i Hans Majestæts Palads - et ret mærkeligt stativ til at koge et æg. Det indeholdt to olielamper med blå drager malet på."

"Jeg husker sådan en anordning – et *Æggevindue*, døbt af Hans Majestæt selv – tre af dem på min sidste tur til Marseille. Min kurér fandt dem som værende af usædvanlig værdi – den eneste grund til, at han accepterede dem i byttehandel. Købmanden stablede puder op ad hovedgærdet og rettede sig op. "Så, en gave til Kongen, var det?"

Blasi gik hen til sidebordet.

"Ikke ligefrem – mere en del af en udveksling."

"For hvad?"

Blasi lo. "Jamen, hvis du skal vide det: For at sikre en hær."

„En hær?“ Manden sendte ham et kritisk blik. „Og jeg er en flammende rød hest. Men fortæl det hele.“

"Hvis jeg fortalte dig det hele, ville du bestemt ikke tro mig." Blasi dyppede begge bægre i vaskekummen. "Måske skulle vi nu nyde vinen?"

Han viste gæstfrihed til købmanden, som tog bægeret og sagde: "Ja, måske jage febereren væk – og hvis den gode Gud tillader det, endog Døden selv." Han skålede for Blasi og slugte halvdelen af bægeret.

"Argh!" knurrede købmanden, mens vinen løb ned ad hans skæg. Blasi duftede til sit eget bæger og nippede til det. "Det er bittert," klagede Blasi og smaskede med læberne. "Hvor længe havde vinen stået åben i dagens hede?"

"Siden, Avignon. Efter at have hørt nyheden om pestens ankomst til Avignon, skyndte jeg mig at læsse vognen. Jeg glemte at dække tøndens til." Manden tørrede sine læber mod ærmet. "Solen slog det ihjel," konkluderede Blasi.

Købmanden slugte resten af sit bæger, lænede sig mod bordet og fyldte sit bæger. "Nå, døende mænd drikker ikke for at nyde," sagde han, mens han faldt tilbage mod puderne og skålede for kardinalen igen.

Blasi løftede sit bæger og slugte den sidste slurk vin med et stift ansigt. "Det gør de døde heller ikke," stønnede han. Han dyppede også sit bæger i vaskekummen for at fylde den op.

"Du tror vel ikke rigtig, du er død?" spurgte købmanden ham klukkende. Han kiggede op og opdagede et temmelig strengt blik – et udtryk, der var ret oprigtigt. Hans grin smeltede, og i det øjeblik havde Labatut måske set et frø af vanvid, der siden var sået i præsten, der nu stod over ham. Købmanden rev blikket væk og betragtede det sorte vindue. Så mumlede han med løftet øjenbryn: "Nå, jeg håber sandelig at blive lige så død som dig til sidst; det indrømmer jeg." Han skålede i præstens retning og skyllede endnu en kop ned. Så dyppede han sit bæger tilbage i vinskålen. Han stønnede. "Min tilstand forværres." Han tørrede sved af og puttede sig dybt ned i puderne, mens han ammede sit bæger med to hænder og et smil, måske, som et ivrigt barn, der ventede på en godnathistorie, ville gøre. "Så fortæl mig om denne hær, som du sikrede dig, og hvad jeg ikke ville tro på om den. Åh, og om dine bensår, hvis du måtte være så venlig."

Blasi vendte sig og gik frem og tilbage i rummet, forbi fodgærdet på sengen og trak papirblomsten fladt. Alligevel kiggede hans øjne gennem gulvet og ind i hans fortid. "Nå, jeg forstår det godt." "Det betyder ikke noget nu. Det er ikke så hellig en hemmelighed, at en død mand ikke kan bekende den for en døende mand." Han gik lidt længere frem og tilbage i dyb eftertanke.

Købmanden pressede på: "Nå, kom så! For at denne døende købmand ikke ender med at være død, før den døde kardinal tilstår!" Blasi vendte sig om. De kiggede på hinanden og fniste.

"Jamen," sagde Blasi, "det begyndte i Avignon – i Château Rouge, hvor jeg oplevede et yderst forbløffende skue." Blasi gik frem og tilbage i rummet med sin pokal og holdt et stift øje med købmanden, mens han fortalte en beretning om sin fortrolige samtale med sin afdøde brors spøgelse – om sin modvilje mod at myrde en kardinalkollega for at uddrage utrolige hemmeligheder fra Pavestolen – om hans snedige bedrag for at stjæle stærkt bevogtede sider, der beskrev, hvordan døråbninger til Helvede fungerede – om hans mesterlige

orkestrering af en sammensværgelse mod en intetanende pave, der gav ham tronen Kongens hær – om hans hidtil usete belejring af et befæstet kloster med få tab af menneskeliv – om hans befriende dæmoner, der skulle ødelægge alle Englands hæere - og om den endelige optrevling af hans planer via en fræk og forkastelig kaptajns uforsigtighed. Af og til tog købmanden ordet, men Blasi fangede hans opmærksomhed med den samme flammende gnist af uophørlig tale, som han gjorde, da han fungerede som den ypperste taler, der ofte dominerede gulvet i Kardinalkollegiet. Og under alt dette fyldte Blasi begge deres kopper, indtil de havde drukket al vinen i vaskekummen.

Labatut overvejede årsagen til sin nu øgede bekymring og fandt synderen. Hvor ubetydeligt det end virkede, men alligevel tydeligt for ham, udgik et nyt og unaturligt glimt fra kardinalens blik – et ejendommeligt glimt, som han ikke i første omgang havde bemærket. Det virkede som om Blasi betragtede ham fra to forskellige retninger, med et godt øje, der kiggede over skulderen, og et ondt øje, der stirrede helt ind i hans sjæl. Han følte, at det hvide øje kiggede ind i ham, og overalt på én gang.

Blasi forlod kort rummet med den tomme vaskekumme, kun for at vende tilbage med en udsmykket trebenet kande, der var fyldt med vin. Selv mens han satte den oven på sidebordet, trak købmanden sig hurtigt tilbage og lænede sig forsigtigt væk fra ham. Blasi lod som om han ikke bemærkede det, da han var særligt optaget af opgaven med at fylde og inspicere den syges bæger, og med en sådan omhu, at det måske antydede, at vinen var en præcist afmålt dosis medicin. "Lidt mere af det burde mindske de nu mere tydelige udtryk for din svaghed," hævdede Blasi med en erfaren læges selvtillid. Han rakte det fulde bæger og et overtalende smil til sin tilsyneladende sengeliggende patient. Alligevel stirrede købmanden kun på ham. "Tag bægeret," insisterede Blasi, "drik af det. Drukn din lidelse." Alligevel gled købmandens øjne rundt i rummet, som om han ledte efter en hurtig flugt. I det svage skær fra lysestagen så Blasi svedperlerne rulle ned ad mandens pande. "Din sygdom har givet dig feber.

"Samle dig og adlyd mit ord. Jeg insisterer på, at du drikker, mens du stadig har liv nok til at holde en kop kold." Blasi lænede sig længere ind over sengen. "Tag den!" gøede han og nægtede at bemærke den svulmende urinkreds i sin gæsts skød.

Vin sprøjtede, da købmanden slog bægeret ud af hans hånd. "Hold dig på afstand – jeg drikker ikke mere med sådan en som dig!"

„Som du ønsker,“ svarede Blasi roligt, rettede sig op og tørrede vinsprøjtet af sit tøj. Han vendte sig væk og koncentrerede sig om at fylde sin egen kop.

"Desværre må jeg fortsætte med at drikke med folk som mig selv; og snart vil de stigende smerter i din svigtende tilstand bede dig om at gøre det samme." Med en fuld

koppen, vendte Blasi tilbage til sin selvudnævnte plads og stillede sig ved vinduet, hvilket gav manden rigelig plads til at samle fatningen. Blasi nippede til sin kop og fordrev tiden med udadtil respektløs tale og i en litani af unormal introspektion og ildevarslende profetier, upassende for selv de mindst engagerede mænd i klædet, især en universitetskardinal.

Blasi fortsatte med blot en mumlen, hans ansigt presset mod ruden, mens han lod som om, han så skarpt gennem nattens blæk og studerede en stadig strøm af pestinficerede forbipasserende; "Se på dem, der alle går som en kolonne af lig. De er allerede døde - alle sammen. Se, hvordan de kæmper i deres håbløse tilstand; kun drevet af gode minder og varige dagdrømme." Han sukede dybt og nød sine minder, før han tilbød en temmelig usædvanlig forbindelse i kombination med fremsyn og eftersyn; "Ved første dag gry vil vi opdage endnu flere af dem, der dagdrømmer langs vejkanten; med mætte smil, nøgne jeg og fluer, der leger i deres øjne. Hvis de bare kendte sandheden om sig selv, ville de holde op med at lade som om, de levede, og blive stille dem, gående – og lader som om de lever. Først i døden skal de forstå hele deres tilstand; at de var tåber, fordi de forsøgte at overleve i en verden, hvor Døden er vævet ind i selve dens design. Til sidst skal intet af jordisk betydning forblive helligt. Og hvilket større gode kan overleve håb og drømme, hvis alt går tabt til fluer?"

"Jeg tror ikke, at du er præst," mumlede købmanden. "Hvem er du?"

„Hvem er jeg?“ klukkede Blasi. „Hvis jeg fortæller dig, hvordan det skete, så skal du vide, hvem jeg er. Det hele begyndte, simpelt nok.“ Efter en pause af stilhed rømmede han sig og sagde: „Da jeg kun var en dreng, så jeg en livlig række af myrer klatre op ad siden af et stort træ, selvom dets højere grene var i brand af et nyligt lynnedslag. Da søjlen steg op ad træet, brændte myrerne og faldt til jorden. Jeg børstede dem af barken, men flere fulgte samme vej. Jeg spyttede i deres vej, men de cirklede om spyttet og fortsatte deres opadgående march. Jeg smadrede endda nogle af dem i håb om, at de andre øjeblikkeligt ville fornemme fare og vende sig om, men de kravlede stadig rundt om de døde og fortsatte deres klatring ind i ilden.“ Blasi rystede på hovedet og klukkede. „I min drengede og ret tåbelige mission for at redde disse myrer fra flammerne, brækkede en faldende gren mit ben og tog næsten mit liv. Øjeblikket bevægede sig bedst.“

af mig, ind i min sjæls kerne, ja, endda for at ændre min skæbnes kurs – fra at blive ridder til mig som biskop.” Han knipste med fingrene. “Fra et myreforehavende til en universitetskardinal, nu kender du mig for den, jeg er.” Blasi vendte sig væk fra vinduet og stod ansigt til ansigt med købmanden, idet han forberedte sig på at præsentere sig med åbne arme – med en gestus af ydmyg pragt. I stedet snublede han i en beruset sløvhed mod sidebordet,

og sendte dens vase ned på gulvet. Han tabte sit bæger og faldt bagover, så det revnede vinduesruden, før han støttede sig op ad karmen. Hans øjne lå rettet mod hans fødder, hvor skår af en knust vase lå spredt blandt lasede papirblomster.

"Myrer der dør – øhm – fluer der leger – øhm." Købmanden hånede og stønnede, mens han satte sig på siden af sengen og tog sine støvler på.

„Du behøver ikke sko,“ sagde Blasi og vaklede hen imod ham. „Du skal hvile dig. Hvad laver du?“

„Bliv ved!“ Købmanden pegede med en pegefinger mod ham og gøede: „Hold afstand!“

Blasi frøs midt i sine skridt. "Hvorfor skal du klæde dig på igen?"

Manden rettede sit tøj. Under lokker af svedigt og strittende hår holdt han sig et anklagende blik fæstnet på Blasi, mens han knurrede: "For at rette op på det, der er forkert. Jeg må tage afsked med denne syndige herregård - og med denne selvudråbte, blasfemiske ånd, der tilbeder sig selv som den ærværdige og fremtrædende kardinal Blasi!"

Blasi kastede et blik på den udsmykket malede porcelænskanne med en skinnende overflade af små blå blomster og dens generøse forråd af uberørt vin. Han spurgte: "Og hvad skal der komme ud af vores aftale?"

Manden krympede sig af smerte over sin forværrede tilstand. Han børstede håret tilbage og så direkte på kardinalen. "Det er dit – mine varer; min vogn; min hest – alt sammen. Jeg behøver kun mig selv, hvor jeg skal hen."

Blasi så nu manden som en fremmed – en helt anden person end den købmand, han først for nylig havde mødt. Manden virkede forslået og hævet, som om han var blevet slået gentagne gange; og i de præcise vinkler af stearinlysets skær glimtede hans markant mærkelige ansigtstræk med en jævn glans af sved. Helt igennem fremstod hans hoved som en abe, med et grotesk indsunket ansigt.

„Se på dig selv,“ udbrød Blasi med et strejf af udtrykt afsky, „Du dør, mens du taler! Der er intet andet tilflugtssted. Hvil dig!“

Købmanden nikkede og vaklede mod døren. "Vær forvisset om, at jeg skal – i fred og uden Ondskabens selskab." Han forlod rummet, gik forsigtigt ned ad den åbne trappe og gled mod murstenene for at støtte sit trin.

Blasi fulgte efter ham og insisterede på, at manden skulle gå i seng. Men købmanden ignorerede Blasis appeller og fortsatte kun, mens han hånede ham med hvert eneste skridt, han tog nedad; "Mit hus' herre er Døden! Jeg lever, men jeg er død! Jeg konspirerer mod Hans Hellighed og Kirken! Jeg er en morder af kardinaler, abboter og munke! Jeg åbner selve Helvedes porte! Lad os gå og lege med fluerne i deres øjne!"

„Jeg sagde ikke den slags!“ svarede Blasi. Han pressede hagen mod brystet og gennemsøgte sin tågede hukommelse, før han vantro spurgte: „Sagde jeg sådan noget?“ Han stoppede på en trappe og dinglede med sit fulde bæger ved siden af sig, mens han klodset sprøjtede vin på sit tøj. „At vi kunne lege med fluer?“ Han lænede sit tunge hoved mod væggen og fnøs et fnis.

"Måske har vinen druknet mine følsomheder. Tilgiv mig venligst; jeg gør klogt i at vogte min tunge." Så skyndte han sig efter købmanden, som ufortrødent fortsatte videre og greb fat i hans arm. "Nej! Jeg vil ikke sige mere. Kom; du skal tilbage til værelset!"

Købmanden rev sig løs fra Blasis støttende hånd, forlod trappen og pløjede sig gennem køkkenet, før han støttede sig op ad stenpejsen. Han ledte efter sine egne ejendele og fandt dem højt stablet op og dækkende det meste af rummet.

På den anden side af vejen stod en brændende olielampe oven på hans vintønde, og dens blafrende flamme kastede et uhyggeligt relief over det rodede rum. Han stirrede på de svævende gulvskygger, mens han irettesatte Blasi med indirekte anklager: "Og dine ben er nu helet, når de fleste mænd ville dø af det." sådanne skader. Hvordan kunne det være, hvis ikke – åh; ja – fordi himlen ville dig det bedste!"

Manden snublede ned på gulvet og kravlede hastigt gennem skyggerne – gennem mange drejninger og sving, i en selvkonstrueret labyrint af sine egne varer. Mørket opslugte ham og efterlod kun hans stemme til at råbe: "Sankt Denis, dæk min vej! Dæk mig!"

Blasi råbte i retning af købmandens stemme: "Hvem eller hvad skal han dække dig fra? Saml dig! Pesten har gjort dig alvorligt syg." Blasi vaklede efter ham, mens han skvulpede med sin vin. „Kom tilbage, siger jeg!“ Skyggefulde bunker kollapsede mellem sig selv i et crescendo af kontrasterende toner, mens gryder og pander klirrede, og glas og porcelæn knuste mod fliserne. „Jeg ser dig der! Tag dig sammen!“ Du er blevet sindssyg!

Manden sprang ud fra et mørkt hjørne og drejede rundt med en skovl, dens blad fejede kun få grader væk fra Blasis ansigt. Den svage glans fra bladet overbeviste Blasi om at løfte sin hænder – og hans bæger. Købmanden stak værktøjet mod præstens ansigt og viste dermed sin beslutsomhed. "Skal jeg grave *din* grav i aften?"

"Ingen grund," svarede Blasi og opgav terræn. "Skal jeg ikke forberede din, som du ønskede?"

"Det er ikke nødvendigt! Gå væk fra mig," spyttede købmanden.

Blasi blinkede og trak sig et par skridt tilbage, før han tørrede købmandens spyt væk under sig. hans øje. "Som De ønsker, Monsignor Labatut. Jeg mener, De har ingen ond vilje."

"I ledtog med Djævelen, under dække af at være præst, er du," knurrede købmanden, mens han stak bladet mod Blasi og drev ham længere tilbage gennem spredte bunker af

rod på gulvet.

Blasi snublede klodset over det diverse, men formåede at forhindre sit bæger i at spildes. Købmanden flygtede hurtigt om hjørnet, med høje skridt gennem murbrokkerne, mens han hastigt snoede sig en linje til slottets bagdør, mens han beklagede sig. "Behold det hele - hvert spildt krydderi; hver knækket ske og hver bitter dråbe vin! Men dette magre redskab er mit," knurrede han og rystede skovlen højt. I sit korte blik tilbage kunne det hvide i hans vilde øjne have overstrålet selv lampelyset.

"Åh, sandelig!" svarede Blasi den vanvittige købmand; "Den er din; som du siger! Tag den."

Manden vendte sig og frøs til, hvor han stod. De to stirrede på hinanden længe nok til at værdsætte den monotone summen af sommeraftens fårekylinger og den kvælende varme og den vedvarende stank inde i huset.

Blasi tog en dyb indånding og brød stilheden; "Så hvad har du tænkt dig at gøre med skovlen?" Han tog en slurk vin og udvekslede blikke mellem værktøjets blad og det skarpe blik på mandens sygdomsfremkaldte sindssyge.

Købmanden udstødte endelig en ængstelig latter. "Nej, Monsignor; De er ingen Guds mand. En druknende hund ville finde større løfte om himmel end en mand i en grav, som De forbereder til ham! Jeg ser Dem som den værste af djævle, der skjuler Deres kløvede tunge under en facade af gudfrygtighed, mens De for evigt forbliver uhæmmet for at væve Deres ondskab."

"Jeg er den, jeg siger," sagde Blasi. "Jeg er den samme kardinal, som hjalp dig i dine tidligere handler." Han pegede på trætønden. "Netop den tønde kom fra den store kælder." Pavepaladset, hvis eneste tilsynsførende jeg var." Derefter vippede han sit bæger mod købmanden, som for at udbringe en skål for ham. "Selv bitter, kender jeg denne særlige drue på dens smag; det er ikke en almindelig slags. Desuden kender jeg mig selv som en Guds og Frankrigs mand; hvor ildevarslende jeg end måtte virke for plagede personer eller – druknende hunde – som du så ivrigt siger. Med det sagt står mit tilbud stadig ved – at jeg vil bede dig med enhver ærbødighed, ritual og bøn, som du ville forvente af enhver erfaren præst."

Købmanden kiggede på sine spredte varer, tilsyneladende overvejende tilbuddet, som om han havde hørt om det igen. Han vendte sin opmærksomhed tilbage mod Blasi og gav ham skovlen mere truende. "Og?"

Gennem en svag lysstråle, der brød skyggerne og badede gulvet, opdagede Blasi en miniaturehest midt i de spredte provianter – rester af porcelænsfiguren lå spredt ud over fliserne, siden de var trådt under fødderne. En lille, bleg hests hoved lå ved siden af købmandens støvlehæl. Ligesom købmanden vendte Blasi sig om og inspicerede de samme rodede omgivelser, tilsyneladende orienterede han sig på et meget større billede, mens han mentalt tyggede på det, han straks samlede som en

en individuel og tilsyneladende gådefuld tilstand af cirkulære og satiriske referencer. En ret stor vending af begivenheder, funderede han, at det nu ødelagte porcelænslegetøj var en tidligere gave til hans nevø, som han erhvervede sig i hemmelige handler med smuglervarer fra genovesiske skibe, og som højst sandsynligt kom fra den samme købmand, der stod foran ham. Ligeledes stammede tøndnen med den nu bitre vin utvivlsomt fra købmandens tidligere indirekte handler med ham, hvor Blasi rutinemæssigt smuglede tønder fra lagrene i den pavelige paladskælder til gengæld for sjældne importvarer, som han derefter brugte til kollegial byttehandel og politisk bestikkelse - sjældne importvarer *præcis* som den knuste porcelænsfigur fra det fjerne østen.

"Og? Hvad så? Ud med det," råbte købmanden og kneb øjnene sammen, som for at presse Blasi til at afsløre de bevidst diskrete kontraktmæssige detaljer i en faustisk blanding eller en djævelsk aftale.

Blasi underholdt mandens inkvisitor-lignende pragt med blot et træt smil og en kedelig tone i sit endelige svar; "Og – jeg vil bruge de andre ord til din tjeneste."

Hvordan skulle du ellers kunne finde himlen uden at jeg beder med andre ord?"

"Med djævelske ord og ondskab? Åh! Som jeg formodede," udbrød købmanden og rakte skovlen mod kardinalen. Alligevel stod Blasi urokkelig; stirrede tomt på den brækkede hest; fortabt i erindringen om en ung knægt, der engang fløj hurtigere end nogen engel - og måske med en sådan kraft, at en venlig vind bemærkede ham og fejede ham væk.

alt det, som drengen kendte til, som en verden splittet i kølvandet på en ondsindet og ugudelig '*pestinense*'.

Blasi bed sig i læben; han nikkede ufølsomt. "Ak, jeg må insistere på, at du nu tager afsked med dette gods og dets grund. Du kan tage værktøjet i din hånd og alt andet, du kan bære; dog forbliver hesten og Hans Helligheds vintønde som tiende og løvsøre tilhørende Den Hellige Stol."

"Jeg behøver ingen hest! Og du kunne drukne dig selv i vinen – skån os for dit foragtelige og utilgivelige jeks elendighed," knurrede manden.

Blasi trak vejret skarpt og løftede et højt øjenbryn. "Uden *farvel*, jeg stoler på, at du nok skal finde vej, ikke sandt?"

"Det skal jeg sandelig," mumlede købmanden og sænkede skovlen. Han bakkede mod døren og åbnede den bag ryggen. En kølig brise badede rummet og afslørede en mild duft af regn. Fårekylinger dundrede i det fjerne. "Jeg har en grav at grave, mens jeg 'hav midlerne. Og gør ikke et forsøg på at følge efter mig." Et glimt på nattehimlen viste ham kortvarigt som blot en silhuet for Blasi.

Blasi beroligede købmanden. "Du skal ikke bekymre dig, *Monsignor Labatut*. Jeg har affundet mig med at "blive her, opslugt af mine egne anliggender." Han vippede sit bæger og inspicerede dets tomhed. "Endda at drukne i dem."

Han så købmanden pille svedfyldte hårlokker væk fra sit ansigt, sætte skovlen over skulderen og træde ud i natten. Blasi fulgte ham forsigtigt til døren, før han lænede sig sløvt op ad dørkarmen. Han svingede sit bæger, rejste en halvhjertet skål i retning af sin afgående gæst og krummede sig, mens han drak.

de sidste slurke af den forurenede vin. Han sukkede, mens tordenen rumlede.

Tilsyneladende så købmanden hans gestus – han råbte tilbage mod Blasi. *“Oui! Salut, Diable!”* Blasi gik tilbage til slottet og låste bagdøren, hans tanker fri for alt undtagen en fuld vaskekumme og en tom seng, som han havde til hensigt at bruge som evig nydelse.

Uden for slottet vaklede den døende mand gennem stadigt højere ukrudt, børstede knækkede tråde af edderkoppespind, lasede kokoner og stikkende torne væk, mens han bad til Gud, Jesus, Sankt Kristoffer og enhver anden velsignet martyr, der måtte have øre til at høre hans bøn om vejledning. Med ryggen til vejen satte han sin plads bag herregårdens grund og fortsatte på en selvudnævnt mission, snublende mod den sorte horisont i en uberørt skov - for ham var døden nu blevet en personlig sag, som ikke skulle deles med andre end ham selv og Gud. Desværre var det kun lyn, der oplyste hans vej, det tidligere stjerneskin trængte nu ind bag skybanken fra en truende storm. Og under den brummende himmel afslørede et strejf af himmelske glimt et par højtstående, vellavede, dobbeltsyede, grønne støvler, komplet med manchetkvaster og metalspænder, som alle var et svulmende hav af til sidst druknede væk.

Det var første og sidste gang, at kardinal Blasi var så heldig at nyde et måske længe ventet personligt møde med den engang så fremtrædende købmand Jean-Baptiste Labatut; mestermægler af de fineste importvarer fra Fjernøsten og håndplukkede vine, som Frankrig nogensinde havde kendt.

~*~

Død og ødelæggelse var alt. Den sortsmittende angreb spredte sig gennem hver eneste by i Frankrig og dæmpede deres fælles hjerter med sin destruktive og ubønhørlige tilstedeværelse. Lavtstående bønder bevægede sig som oprørske beboere og jævned hele landsbyer med jorden, mens de omfavnede en almindelig meningsløs forestilling: at intet ondt ville sejre i Frankrig, så længe de var frække nok til at sætte hver eneste by i brand. Alligevel spredte smitten sig blandt de uregerlige pøbeflokke som en steppebrand og efterlod dem lige så sorte som ...

asken fra de bygninger, de brændte.

I et desperat forsøg på at kaste lys over den store pestes virkemåde og oprindelse besøgte kong Filip i oktober 1348 de fremtrædende fakulteter ved Paris' universitet. Et valgt råd bestående af mange discipliner samledes straks, drøftede i rituel hemmelighed og afleverede deres resultater til Philip i et dokument kaldet *Paris Consiliums afhandling*. Den kollektive indsats identificerede adskillige mulige årsager til pesten, herunder planetjusteringer, underjordiske dampe frigivet fra jordskælv og giftige partikler båret af fugtige vinde fra rådne sump. Ikke desto mindre var kommentarerne blot en samling spekulationer, der ikke gjorde meget for at afsløre en årsag eller kur. Og selvom Djævelen ikke var en del af dokumentets detaljer - selvom Ondskaben var fraværende fra dets årsagsregister - var den kliniske redegørelse et ellers værdigt forsøg på at adressere den tilsyneladende pludselige og gådefulde eksistens af denne evigt opslugende vederstyggelighed. Hidtil var næsten ti millioner europæere alt for opslugt af døden til at bekymre sig om årsager. Trods alt forblev de døde i sidste ende døde - for det meste.

Den Sorte Død var et rasende helvede, der brændte Europas overflade og forbrændte menneskeheden, som ikke var meget mere end et ungt træ i en fuldt opblussende ildstorm. Som brændende arme nåede Djævlesygens fremrykkende linjer længere ind i landet og strakte sig nord og vest for at gribe fat i ubesmittede territorier, mens den sikrede sig et kvælertag over hele kontinentet. Et efter et og fra ende til anden krøllede lande sig sammen som kort i brand.

Spanien eksploderede og efterlod en større del af byerne udsat for et ret nyt koncept - jordløse kirkegårde. I den ubøjeelige sommers tørke oversvømmede pesten byerne, og i den svimlende varme kunne indbyggerne ikke skelne, om de svedte på grund af årstidens hede eller en pludselig feber. De fleste af indbyggerne kunne have givet dagens hede skylden, men halvdelen kunne ikke let afvise de nye sorte knopper under deres armhuler som blot sved eller dampe. Ja, pesten var en hurtig og vilkårlig bøddel; de raske trak sig tilbage i seng for kun at ligge stive ved solopgang. Og med Spaniens vedvarende tørke og kvælende hede var køligt, rent vand flydende sølv. Desværre var mange af de fælles brønde forurenede med resterne af rådne naboer. Nogle beskyldte jøderne for at besmitte vandet; og andre anklagede muslimerne; men mærkeligt nok, med en sådan apokalyptisk begivenhed, der stod direkte over for en kristen befolkning, var det kun en håndfuld, der gav Djævelen skylden. Ikke desto mindre var valget for de ældre beboere, der var for svagelige til at flygte fra deres hjem og turde overveje bare en enkelt slurk fra brøndene, lige så klart som det vand, de higede efter – at hengive sig til sygdom eller at afstå fra dehydrering. Alligevel drak de i både fortvivlelse og desperat

af bægeret, bad dybt og sluttede sig til deres naboer på byernes jordløse kirkegårde.

Andre steder gav Englands byer og landsbyer efter for de spanske. Selv med strenge havneregler var pesten en tyv om natten og sneg sig vej gennem vandløb og snigede sig forbi havnene i London og Bristol. Da smitten var gået på grund, eksploderede den. Læger, præster og politikere sprang udad i deres grave; og som et hav af sårede lemminger fulgte halvdelen af byernes befolkning trop. I sommeren 1349 rasede pesten nordpå, udslettede det engelske landskab og skar sig vej gennem de overbelastede byer Norwich og Chester, mens den pressede sig ind i Wexford, Irland. I slutningen af året forurenede den sorte død alle regionens nordligste byer, inklusive Edinburgh, Skotland. Med sorte ringe omkring rosenrøde lymfeknuder – med lommer fulde af butterdej til at jage forrådnelsen væk, nøs mere end en tredjedel af Europa og faldt døde om.

Tiden rullede rundt som en døende mands øjne, og dagene fulgte efter sig selv som den sikre døds gispende åndedrag. Mænd og kvinder undgik byerne på jagt efter mad. I stedet gennemsøgte de forladte marker, jagede vildt i uberørte skove og ledte i bjergbække i desperate forsøg på at samle nok fødevarer til at overleve vinteren. Familier gemte sig bag døre, som de markerede røde på ydersiden, og sikrede dem indeni med stakke af tunge sten; landbrugsredskaber stillet op ad tilstødende vægge som våben klar. Og da vinteren endelig kom, var mange indbyggere i det centrale Frankrig alt for optaget af døre som sandsynlige indgangspunkter og ænsede ikke sikkerheden omkring deres lofter.

Klosterets Gatestone-dæmoner nåede aldrig frem til kardinal Blasis tilsigtede destination – den franske by Calais og dens engelske besættelseshær. I stedet, udelukkende drevet af den dæmoniske besættelses sorthed, strejfede disse flyvende kimærestatuer hen over den franske aftenhimmel, spredte sig udad med dens lige så udbredte og blærende tåge og nåede til sidst udkanten af landsbyen *Murat*, hvor de bragede gennem stråtage som et ødelæggende slag.

Alvoren af det, der knuste landsbyen Murat, kunne bedst måles og værdsættes af kun et mindretal af underverdenens håndlangere; de ældre og mere erfarne dæmoner fra Tartaros' forræderiske riger, som tjente som opsynsmænd i Hades' Palads. De fik sandelig sådanne friheder, at de kunne udtænke mange af Helvedes mere unævnelige pinsler. Disse dæmoner, der besad de groteske statuer af for længst døde grotesker monteret på katedraler, var...

blot de åndelige fabrikationer fra Lucifael's forbandede legioner. Stenfigurene var ikke drevet af deres tidligere eksistens af kød og blod. De kunne let sammenlignes med intet andet end 'flyvende sten', beboet af dæmoner, der kastede deres onde sjæle gennem den delvist kompromitterede Gatestone-portal, med deres virkelige jeg stadig fængslet i Helvede, da kun to af de tre Gatestones, der udgjorde det Store Segl, siden var blevet 'låst op'. Kort sagt, så længe Cancelli-klosterets Gatestone forblev lukket, uanset hvor svækket det Store Segl måtte være blevet, tjente den stadig sin betydning. guddommeligt og tilsigtet formål; og disse underverdensdæmoner kunne kun plage verden i den kødelige form af besættelsesånder, spøgelse, blå djævle, incubi, succubi og de onde lignende. Og af alle incubi og succubi, der siden var blevet kastet i Helvede - og der var mange - regerede Lucifael som *Succubus-dronning*, idet hun var den største plageånd og åndelige utugter, og kastede sin lighed og onde lyster over de sovende og forsvarsløse Menneskesønner og efterlod legioner af fremmanede Eljo- og Elioud-afkom, af jordisk kød og knogler, spredt rundt om i verden i sit onde kølvand. Og hun havde ringe moderlig lyst til at sikre deres sikkerhed - i stedet, ligesom Lazarus, lod hun dem klare deres egne

Selv eller blive dræbt ved den uundgåelige gryende dag.

Helvede var dog ikke mættet. I de forbigående sæsoner af endnu et helvedesår hang pesten over det centrale Frankrig som et æterisk slør. Og i de mørkeste timer af dens varighed tilstedeværelsen, hævdede klosterets blærende tåge og vandrende stengrotesker en stadigt voksende udstrækning af angreb og ødelæggelse. Det skete så, i slutningen af 1350, at hver beboer i landsbyerne *Vic-sur-Cere* og *Saint-Flour* var vidne til rædslerne fra kimærelignende dæmoner, der sværmede på nattehimmelen som et dække af krager. Landsbyboerne skreg og spredte sig; dog var varige udtryk for rædsel, som man kunne have forventet at være bevaret på resterne af mindst et enkelt offers ansigt, bemærkelsesværdigt fraværende fra hver eneste døde indbygger - ingen havde et hoved - ikke et eneste kranium lå fremmedgjort fra andre spredte rester. Og disse masselemlæstelser gik stort set udtalte hen, om ikke på grund af mangel på levende beretninger, så på grund af fælles ligegyldighed over for døden. Når alt kommer til alt, fejlede hver by, landsby og landsby på sin egen måde, og den nedadgående stank af dem tjente blot til at advare en migrerende pestoverlevende om at vælge en mindre befærdet vej - for at undgå al oprindelse af

ubehagelige lugte.

Ikke desto mindre fortsatte kød og tøj med at falde fra blegede knogler, hvilket markerede de sidste dage for en af Helvedes mere snedige planer. Den *Store Pest*, der begyndte med blot en enkelt fugl - en eneste djævelsk genoplivet kinesisk due - havde formået at ødelægge en større del af menneskeheden. Pludselig som den kom, forsvandt den som aske, der bundfældede sig på en døende vind. Som et overdrevent svinget sværd eller en vildt kastet onskabsfuld besværgelse skar pestens brede dødsbane gennem alle Europas årer, før den cirklede tilbage til hjertet af

Kina. Og da alle mønsterne var samlet fra de dødes øjne – da de sidste krusninger fra floden Styx stilnede, havde pesten reduceret 24 millioner europæiske mænd, kvinder og børn til snavs. I Kina forsvandt 35 millioner sjæle. Utallige millioner i de indiske og afrikanske landmasser blev revet ud af livet; de blev alle ofre for Lucifaels *sorte æblehøst*. Men da tørre tal ikke altid får en til at sammenligne sådanne dødelige og historiske proportioner så tilstrækkeligt som måske ... et korrekt anvendt perspektiv – hvis alle de europæiske døde havde været stablet oven på hinanden i en fællesgrav, ville gravpladsens dybde have oversteget 3600 miles. Ydermere, hvis alle Kinas døde havde delt den samme grav, ville dens dybde have dykket næsten 8000 miles ned i jordskorpen.

For menneskeheden var den store pest dybere end en to meter høj afgrund – dybere end uendelig frygt – den styrtede hele vejen ned til Helvede, hvorfra den først blev opfundet. Og med alle anslåede tab væltede halvdelen af den kendte verden og døde, da en taoistisk ypperstepræst og hans tilfangetagne grotesk fra Det *Flyvende Drages Tempel* i de *Tre Store Kløfter* i det Centrale Kina vovede at åbne det første af tre segl til den store afgrund. Alt dette skete i historiens mørkere sider, som uheldige ting uvægerligt gør.

[Slut på kapitel 12]

Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leve videre i os alle* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~